

Sygn. akt III PSK 110/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa L. B.

przeciwko Z. Spółce z o.o. w J.

o zapłatę tytułem wynagrodzenia, ekwiwalentu za urlop i świadczenia za godziny nadliczbowe oraz sprostowanie świadectwa pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13 lipca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt III Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami procesu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 czerwca 2020 r., sygn. akt III Pa (...) Sąd Okręgowy w P. oddalił powództwo L. B. dotyczące sprostowania świadectwa pracy, natomiast w pozostałym zakresie oddalił apelację pozwanego „Z.” sp. z o.o. w J. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z 22 listopada 2019 r. w sprawie IV P (...) o zapłatę na rzecz L. B. wynagrodzenia, ekwiwalentu za urlop, świadczenia za godziny nadliczbowe oraz sprostowania świadectwa pracy.

W skardze kasacyjnej z 30 września 2020 r. skarżąca zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej zasądzenia na rzecz powoda kwoty 31.152,75 zł i wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy

Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenie o kosztach procesu z uwzględnieniem kosztów dotychczasowego postępowania. Ponadto wniosła o rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na rozprawie (art. 398¹¹ 1 k.p.c.). Skarżąca zarzuca skarżącemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt. 2 k.p.c.), a mianowicie: art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegające na przejęciu przez Sąd drugiej instancji za własne, ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, bez pełnej merytorycznej oceny każdego ustalenia, zwłaszcza w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały głównie sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co w rezultacie spowodowało, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane. Według skarżącej okolicznością uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej jest występujące w niniejszej sprawie istotne zagadnienie prawne polegające na potrzebie ustalenia granic dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy w apelacji dokonano zgłoszenia zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu ze stanem faktycznym oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz odniesienia się do zarzutów apelacji nie obliuguje przeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji własnej wnikliwej oceny materiału dowodowego w zakresie objętym każdym takim zarzutem, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści uzasadnienia wyroku.

W odpowiedzi na skargę z 30 listopada 2020 r. powód wnosi o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; oddalenie skargi kasacyjnej w całości (w przypadku nie uwzględnienia w/w wniosku powoda zawartego w pkt 1 i przyjęcia skargi kasacyjnej przez Sąd do rozpoznania); rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie w art. 398³ § 3 k.p.c. stwierdzono, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że powołanie się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne wymaga przytoczenia argumentów wskazujących na istniejące w nauce lub orzecznictwie rozbieżne oceny prawne, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lutego 2020 r., V CSK 343/19, LEX nr 3008568). Ponadto odwołanie się do istotnego zagadnienia prawnego nie jest uprawnione, gdy zgłoszony problem dotyczy wykładni i stosowania prawa. Wykładnia i stosowanie prawa nie składają się na istotne zagadnienie prawne. Dopiero poważne wątpliwości w wykładni przepisów uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2020 r., III UK 104/19, LEX nr 2805036). Sąd Najwyższy w postanowieniu z 31 stycznia 2018 r., I CSK 591/17 (LEX nr 2483690) trafnie zauważył, że powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno dotyczyć problemu, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostającego w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11 - niepubl.). Podobnie w postanowieniu Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 (LEX nr 884988) podkreślono, że niezbędne jest aby rozstrzygnięcie zagadnienia miało

znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Powołanie się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne z samej etymologii tego pojęcia powinno wyrażać problem prawny, a nie faktyczny czy też dotyczący oceny materiału dowodowego.

Zagadnienie prawne sformułowane w sprawie nie wychodzi poza nieuprawnioną w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd pierwszej oraz Sąd drugiej instancji. Opiera się bowiem na stwierdzeniu, że zostały przekroczone granice dopuszczalności przyjmowania za własne przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, w sytuacji, gdy w apelacji dokonano zgłoszenia zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu ze stanem faktycznym. Zgodnie z orzecnictwem, ocena treści uzasadnienia rozstrzygnięcia zapadłego w postępowaniu apelacyjnym powinna uwzględniać, że, stosownie do art. 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. (w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019 r., obecnie art. 327¹ § 1 k.p.c.) ma jedynie odpowiednie zastosowanie do orzeczeń Sądu drugiej instancji. Uzasadnienia takich orzeczeń nie muszą, a zwykle wręcz nie powinny zawierać wszystkich elementów typowych dla uzasadnienia judykatu pierwszoinstancyjnego, lecz jedynie te z elementów, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania sprawy są niezbędne do przedstawienia motywów wydanego przez ten sąd rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2021 r. w sprawie V CSK 188/20, LEX nr 3149741). Natomiast, zgodnie z innym orzeczeniem, wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz odniesienia się do zarzutów apelacji nie oznacza konieczności bezpośredniego odniesienia się do każdego argumentu apelanta (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 października 2020 r. w sprawie I CSK 120/20, LEX nr 3077155). W niniejszej sprawie w zakresie swojej kognicji Sąd odwoławczy dokonał oceny materiału dowodowego w odniesieniu do faktów w sprawie, co wymyka się z kognicji Sądu Najwyższego na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanki wymaganej do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowił odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 102 k.p.c. odstępuje się od obciążenia pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego ze względów natury społecznej.